

Aikakauslehdistön Mediakasvattaja 2009

Luokanopettaja Lea Olli, Korian koulu

Kiitospuheenvuoro 12.11.2009

Arvoisa juhlaväki!

Olen vilpittömän iloinen ollessani tänään palkittavana. Vaikka palkinto on henkilökohtainen, koen sen olevan tunnustus kaikille alakoulun luokanopettajille, jotka maustavat opetustaan mediakasvatuksen keinoin.

Elämään kuuluu sattumia ja usein olemme valinnan edessä. Joskus sattumakin ohjaa oikeaan. Oma polkuni mediakasvattajaksi on ollut täynnä tienhaaroja.

Ensimmäiset kiitokset menevät Helsingin Kauppakorkeakoululle. Ylioppilaskirjoitusten jälkeen minulla oli kaksi tasavahvaa ehdokasta jatko-opintopaikaksi; kauppatieteet ja kasvatustieteet. Valintaopasta tarkastellessani huomasin, että kauppakorkeaan pitäisi valmistautua lukemalla viisi pääsykoekirjaa. Luokanopettajaksi riitti vain yksi teos. Päätös oli tehty, siis luokanopettajaksi.

Kiitoksen ansaitsee myös Savonlinnan Opettajankoulutuslaitos ja erityisesti Normaalikoulun lehtorit. Kuten edellisestä huomasitte, en ollut kutsumusopettaja. Taitavat normaalikoulun lehtorit tekivät minusta sellaisen. En kadu päivääkään, että valitsin pienen, savolaisen kampuksen. Siellä opin arvostamaan kovaa työtä, luovuutta sekä ymmärtämään opettajien välisen yhteistyön voiman.

Opiskelujen jälkeen lähdin töihin Kymenlaaksoon, Iitin kuntaan. Viihdyin valtavan hyvin, vaikka olin virattomana kolme vuotta. Opettajakunta oli nuorta ja kokeilevaa. Tutustuin ensimmäisen kerran videoeditointiin; se oli menoa se. Sitten samana keväänä sain virat sekä Iitistä että Elimäen kunnasta, Korian koulusta. Valitsin Korian koulun, tunnesyistä. Olenhan itse ollut samaisessa koulussa oppilaana. Korialla olen viihtynyt jo kahdentoista vuoden ajan.

Korian koululle kuuluu suuri kiitos siitä, että olen saanut kasvaa ammatillisesti tukevassa ja arvostavassa työyhteisössä. Kiitos kuuluu erityisesti rehtori Esko Turkalle, joka on antanut minulle mahdollisuuden kouluttautua, kehittää ammattitaitoani. Hänen myötävaikutuksellaan olen saanut kokeilla valtavirrasta poikkeavia työtapoja ja tiedän, että ajatukseni ja ideani tulevat kuulluksi. Tunnen, että saan vaikuttaa koulumme tulevaisuuden kehityslinjoihin. Koulussamme saan viedä mediakasvatusta eteenpäin tieto- ja viestintätekniiikan resurssiopettajan ja koulukirjastohoitajan roolissa.

Palattuani äitiyslomalta, opetussuunnitelmiin oli lisätty aihekokonaisuudet. Tunsin tipahtaneeni kärryiltä. Päätin lähteä opiskelemaan yhtä aihekokonaisuutta työni ohessa. Nähdessäni Humanistisen Ammattikorkeakoulun koulutusesitteen toiminnallisesta mediakasvatuksesta, tiesin sen olevan ainoa oikea valinta minulle.

Omassa opetuksessani mediakasvatuksen merkitys on kasvanut vuosien varrella. Opettajavuosien alkutaipaleella saatoinkin käyttää mediakasvatusta silloin, kun sille jäi aikaa kaikelta tärkeämmältä oppimiselta, käytännössä siis jouluihin ja toukokuun viimeisinä viikkoina. Tällöin mediakasvatuksen opettamiseni tavoitteena oli tarjota oppilaille mieluista tekemistä. Erityisesti halusin oppilaiden vuorovaikutus- ja ryhmätyötaitojen kehittyvän yhteisten mediaesitysten kautta.

Vielä mediakasvatusta opiskellessani koin, että mediakasvatuksen päämääränä pitää olla oppilaiden aktivointi ja oma tekeminen, varsinkin omalla kohderyhmälläni eli alakoulun oppilailla. Nyt vuosia myöhemmin uskon, että mediakasvatus itsessään todella tärkeää, ja sille pitää löytää aikaa opetuksessa. Tavoitteenani on yhä oppilaiden osallistaminen, opetuksen vuorovaikutuksellisuus ja luovuuden korostaminen. Opiskelujen myötä ymmärsin, että mediakasvatukseen liittyy mitä suurimmassa määrin esitysten kriittinen arviointi, sisällöistä keskusteleminen ja analysointi sekä medialukutaito. Kiitos kuuluu taitaville opettajille Esa Ylikoskelle, Hannu Sirkkilälle ja Antti Pelttarille ja erityisesti opiskelukavereille, joiden kanssa vaihdoin ajatuksia ja käytännönvinkkejä aina, kun siihen oli mahdollisuus.

Kun sisäinen mediakasvattajani alkoi kasvaa suuriin mittoihin, sain todella paljon apua materiaalihankinnoissa Kouvolan Sanomien koululinkki Tiina Eskeliseltä sekä Aikakausmedian Hanna Niinistöltä ja Riitta Perälältä. Heidän ansiostaan luokastani ei ole puuttunut sanomalehtiä eikä aikakauslehtiä.

Perheellisen naisen on joskus vaikea olla asiasta innostunut kutsumusopettaja. Suurimmat kiitokset kuuluvat kotijoukoille. Ilman mieheni Petrin kannustusta ja joustavuutta, en olisi nyt tässä. Omat lapseni, 10-vuotias Milja ja 6-vuotias Konsta ovat auliisti antaneet aikaansa ollessaan äidin mediakasvatuskokeilujen koekaniineja.

Aikanaan vanhempani halusivat aina tietää, kenen kanssa vietin aikaa ulkona. Se oli toki ärsyttävää, mutta loi turvallisuutta. Nykyään lapset viettävät aikaansa huomattavasti 70-luvun lapsia enemmän median parissa. Eikö siis vanhempien ja kasvattajien pitäisi tiedustella samaan malliin vieläkin: kenen kanssa sinä vietät aikaasi siellä virtuaalimaailmassa, mitä te teitte, sattuko jotain ikävää? Lapsille ja nuorille täytyy opettaa median oikeaa käyttöä, puhua median hyvistä, mutta myös huonoista puolista. Mediakasvatuksella annetaan lapselle valmiuksia nähdä maailma sellaisena, kun se on. Tällöin lapsi on valmiimpi kohtaamaan myös ikävät asiat. Juuri tällainen vastuullinen kasvattaja haluan olla nyt ja tulevaisuudessa.

Kiitän koko sydämeistäni saamastani huomiosta ja palkinnosta! Se kannustaa jatkamaan valitsemallani tiellä!